

Beteljesedés

Akkor sújtott le a titokzatos kór az emberiségre, amikor már úgy látszott, minden a legnagyobb rendben van.

Mert az emberiségnek, úgy tűnt, megjött végre az esze! Sokan nem hitték el, sokan mondták-mondogatták, főleg a huszadik és huszonegyedik században, hogy az emberiség a pusztulás felé tart, de úgy látszott, ezt az elmebaját, az önpusztítás hajlamát, végül is kinövi.

Az emberiség lassan tanul, de nem reménytelen!

Senki sem hitte volna, de az űrtechnológia eredményezte azt, hogy az emberiség jobb belátásra tért. Egy forradalmian új találmány, aminek látszólag semmi köze nem volt a társadalmi kérdésekhez. Az a találmány, amire oly sokan vártak, amit annyiszor „megénekeltek” már a sci-fi írók: a tökéletes űrhajó, aminek segítségével mindössze néhány másodperc alatt fényévek milliárdjait lehet megtenni! Ráadásul ez az űrhajó még üzemanyagot is alig fogyaszt, valamiféle hipertéri állóhullámokat használ fel, mindössze a belső világításra és vezérlésre kell neki elektromosság, erre elég egy piciny atommotor, ami évmilliókra elégséges áramot termel neki, de felhasználhatja áramtermelésre a csillagok fényét is, ami a burkolatát éri!

Természetesen férfi volt a megalkotója. Valahogy a férfiakat a nőknél mindig sokkal jobban foglalkoztatta, hogy miként hagyhatnák el Föld Anyácskát. A nők inkább meghitt fészekké szerették volna változtatni a földgolyót.

Alig készült el néhány ilyen űrhajó, óriási érdeklődés mutatkozott iránta, fel kellett készülni a sorozatgyártásra. Igen ám, de drága portéka volt ez! Nem nagy, nem robusztus, alig nagyobb, mint egy négy-ötszobás ház, ennek nagy része is lényegében üres tér az utazóknak s holmijuknak, de mégis drága volt, mert különleges anyagok kellett hozzá. És ebben a pillanatban született meg az összefogás a Földön! Minden nemzet szeretett volna magának temérdek ilyen űrhajót, mert valami csoda folytán, amint kiderült, hogy létezik efféle, egyetlen férfi sem szavazott olyan kormányra, amely nem volt hajlandó az űrhajók tömegtermelését megszervezni! Mindenki „röpdösni” szeretett volna.

Persze, a kormányokat sem kellett nagyon noszogatni, hiszen jobbára a kormányokban is férfiak ültek. Attól a naptól fogva egyetlen autót sem gyártottak például, mert senkinek sem kellett, mindenki csak űrhajóért sóvárgott. Sőt, még a meglévő autókat is beolvasztották, kellett a fém. Tisztább is lett hamarosan a Föld légköre!

Hónapokon belül abbamaradt minden fegyvergyártás, a meglévő fegyvereket pedig jó célok érdekében hasznosították vagy megsemmisítették. A kommunikáció könnyítésére kialakult egy közös, egyszerűen megtanulható mesterséges nyelv. A születések számát korlátozták, már csak azért is, hogy tudják, hány űrhajót kell gyártani. Ez lett a jelszó:

„A tökéletes szabadság = saját, személyre szabott űrhajó!”

A nők nemigen lelkesedtek a világméretű űrhajóprogramért, de dolgoztak ők is szorgalmasan, és úgysem kérdezte meg senki sem a véleményüket. Mióta dönthetne fontos dolgokban nő?! Mindazonáltal még a nők is elismerték, hogy a világnak mindez hasznára van. Hiszen bármi jobb, mint a háborúk!

Sőt, amíg a férfiak az űrhajókat építgették, a nők között is elindult egy mozgalom, bár az nem volt ennyire látványos. Szép lassacskán elkezdtek leállítani minden üzemet, ami szennyezte a környezetet, és nem kellett az űrhajóépítéshez. Apránként megszűnt a pénzgazdálkodás is. Senkit nem érdekelt már a vagyon, még a férfiakat sem, csak az volt fontos, hogy legyen saját űrhajó, és lehessen utazgatni a kozmoszban, a tökéletes szabadságban.

Amikor elkészült egy-egy űrhajó, azzal azonnal elrepültek néhányan. Persze, férfiak. A kalandvágányok. Végül azonban úgy döntött az ENSZ, hogy amíg minden űrhajó el nem készül, addig tilos repkedni, mert mindenkinek egyformán joga van erre, és nem törhet ki veszekedés, hogy kié legyen az elsőség!

A világméretű összefogásnak köszönhetően harminc év sem telt bele, s készen álltak az űrhajók. Óriási tömegben lebegtek a Föld körül, stacionárius pályán, az éjszakai oldal fölött, hogy a napfényt el ne fogják.

És akkor következett be az első igazi furcsaság. A férfiak váratlanul nem éreztek vágyat a repüléshez!

Persze, a nők sem. Ott volt az a temérdek űrhajó, de a férfiak, ahelyett hogy bezártak volna és irány a világűr, ellenállhatatlan vágygal akartak bekapcsolódni a nők mozgalmába. Minden szükségtelen üzemet lebontottak, nem csak a környezetszennyezőket, de minden olyat is, amely felesleges luxuscikket gyártott. És majdnem mindent luxuscikknek tartottak: ékszereket, televíziót, még a számítógépek közül is csak azokat tartották meg, amelyek az űrhajókban maradtak. Megszűntek a játékautomaták, a bankok, parlamenti épületek, irodaházak, a már korábban kiürült laktanyák, autógyárak, aztán a férfiak, néhány gép segítségével, amiknek még megkegyelmeztek, nekiestek a szörnyű nagyvárosoknak, és eltakarították Földanya arcáról a betonkolosszusokat. Mivel a beton másra nem volt jó, mesterséges szigeteket raktak belőle, amelyek partjain megtelepedhet a korall.

Természetesen nem végeztek tökéletes takarítást, az évezredekbe is telhetett volna talán. Nagyjából mégis létrehozták a környezetbarát életmódot. Néhány gyárat hagytak meg mindössze, ezek fakunyhókat tudtak gyártani, illetve mesterséges fehérjét és egyéb tápanyagokat termeltek, teljesen automatikusan. A hidakat is megkímélték.

Mire mindezzel végeztek, kiderült, hogy nagy baj van! Azt vették észre ugyanis, hogy többé egyetlen gyermek sem születik! Nem kell már korlátozni a születéseket, úgysem nő tovább a népesség!

De megijedni sem volt idejük, mert kiderült, hogy a népesség nem is fogy, legfeljebb a véletlen balesetek által. Megszűnt a halál is!

Mindenki értetlenül állt az események előtt. Sokan isteni csodát emlegettek. Senki nem tudta, miért kapta el az embereket az űrhajó-építési láz, aztán miért nem akartak mégsem repülni már, miért érzett mindenki ellenállhatatlan vágyat rá, hogy lebontsa a nagyvárosokat, s hogy most miért terméketlenek a párkapcsolatok, s miért nem öregedik senki! Pedig ez volt az igazság: aki még fiatal volt, nagyjából huszonöt éves koráig felnövekedett, azután nem öregedett többé! Az idősek közül pedig csak a hetven év felettiek haltak meg!

És ekkor tört ki a kór. Nem volt ez félelmetes, ijesztő, egyszerűen annyi történt, hogy újra feltámadt a vágy a férfiakban a röpdösésre. Beszálltak az űrhajókba, és elrepültek. Mindenki arra, amerre vágyat érzett.

A nők pedig maradtak a Földön. Őket senki nem hívta. Valahogy a férfiaknak elment a kedvük a nőktől, mióta kiderült, hogy nem képesek szülni. Lehet ugyan, hogy nem is a nőkben volt a hiba, de tény, ami tény, többé nem éreztek vágyat a férfiak a nők után, és egyedül akartak repülni. Új, ismeretlen tájakat szerettek volna látni... Mindegyikük úgy érezte, hogy valahol messze, a világűr végtelen mélységeiben valami csodálatos, valami nagyszerű vár rá!

De nők ahhoz nem kellene. S íme, kiderült, hogy az űrhajóépítésnél valahogy nem is gondoltak a nőkre, csak annyi űrjármű épült, ahány férfi van a bolygón! Mindössze néhány gazdátlan űrhajó maradt a bolygó körül, azon férfiaké, akik valamilyen balesetben mégis meghaltak.

A nők nem bánták. Ők sem éreztek már vágyat a férfiak iránt. Inkább folytatták természetépítő munkájukat, hogy kényelmes fészekké varázsolják a bolygót – önmaguknak. És ők is biztosak voltak benne, hogy idővel valami csodálatos fog történni velük.

● A férfi már kétszáz éves is elmúlt. E kétszáz évből bő százhatvanat töltött azzal, hogy ide-oda kóricált a világűrben, mert emésztő nyugtalanság kínozza. Minden sejtjével érezte, hogy neki találnia kell valamit, valami nagyot, valami csodálatosat! De mostanáig még nem találta meg.

Arra semmi vágyat nem érzett, hogy visszatérjen a Földre. Tudta, mert érezte azt is, hogy a Föld neki többé nem hazája már.

Nem olvasott, nem játszott, semmit sem csinált, mindössze ült az űrhajóban, és zenét hallgatott. Korábban kedvelte a rockot, s mindenféle kemény zenét is, de mióta útnak indult, csak romantikus dallamokat szeretett hallani, tangót, meditációs dalokat, ilyesmit. A számítógépnek mindegy volt, memóriaegységei minden egyes dalt tartalmaztak, amit az útnak indulásáig a Földön valaha is megalkottak. Bő választék volt.

Hol egyik, hol másik csillaghoz repült a férfi. Ott aztán körülnézett, megvizsgálta a bolygókat, már ha voltak éppen bolygók, és már ment is tovább.

Ne gondoljunk komoly vizsgálatra! Nem volt ő tudós vagy mérnök. Korábban esztorgályos volt a szakmája, még régen, a Földön. Mostanára tán nem is emlékezett rá. Egyszerűen körbepölygölte a bolygókat, és felülről, sok ezer kilométeres magasságból vetett rájuk néhány pillantást. Biztos volt benne, így is megérzi, ha számára fontos az a bolygó.

Különös érdeklődés kapta el mindig, amikor egy-egy olyan bolygóhoz ért, melynek légköre sok metánt tartalmazott, némi ammóniával vegyítve, s a bolygó nem volt nagyon messze a központi csillagtól. Ezeket valahogy kedvelte, e bolygók tetszettek neki. Hogy miért, azt nem tudta. Mindazonáltal hiába tetszettek neki ezek a bolygók, hamarosan minden ilyen helyről továbbállt. Kinézett magának egy csillagot a fekete égen, utasította a komputert, hogy menjen oda, s az néhány másodperc múlva máris odarepítette.

Ha aztán kiderült, hogy a csillag esetleg egy óriáscsillag, nem is nézelődött tovább. Ösztönösen érezte, hogy ilyen helyen nem találja meg, amit keres. Bár azt sem tudta, mit keres...

● Egy szép napon (vagy éjjelen, mert az űrben nincsenek napszakok) érkezett egy sárga csillaghoz. Mérete majdnem akkora volt, mint a Napé. E csillag körül keringett egy bolygó is, amely olyasféle lehetett, mint a Föld. De nem a Föld volt, már csak azért sem, mert ez a csillagnak nem harmadik, hanem csak második bolygója volt.

A férfi minden eddiginél izgatottabb lett. Úgy érezte, érkezett a beteljesedés küszöbére. Nem habozott, azonnal leszállt a bolygóra, egy barátságosnak tűnő tengerparti részen. Nem törődött azzal sem, hogy a számítógéppel analizáltassa a légkört, egyszerűen csak kilépett a szabadba, minden biztonsági előkészület nélkül, még űrruhát sem viselt. Egészen biztos volt benne, hogy semmi baj nem érheti.

A levegő harsogóan friss volt, és csodálatos illatokkal teli. Szinte megrészegült tőle, bár úgyis akkora emésztő nyugtalanság fogta el már leszállás közben, hogy úgyszem volt teljesen beszámítható, ezt tudta maga is. De nem érdekelte. Mindez nem számít. Nemsokára megtörténik! Azt nem tudja, hogy mi, de meg fog történni!

Nem messze tőle furcsa növények alkottak egy erdőt vagy ligetet. Előtte a talajon soha nem látott, csodálatos virágok nyíltak. Lehet, hogy ezek illatoztak?

A férfi megindult előre, be az erdőbe. Egy darabig át kellett verekedje magát a növények sűrűjén, de azután kis ösvényre lelt, s azon ment tovább. Ment a növények sorfala között. A levelek itt is zöld színűek voltak, mint odahaza a Földön, de néha e zöld rengetegbe belevillant egy-egy ibolya- vagy ezüstszín levél is, néhány furcsa gyümölcsöt is látott, s némelyik fa ágai opálkékek voltak. A levegőben furcsa rovarok zümmögtek, de őt nem bántották.

Hamarosan kiért egy tisztásra. A tisztás közepén kis faházikó állt, szinte ugyanolyan, amilyent a Földön lehetett látni.

A férfi rohanni kezdett a ház felé. Izgatottságában majd' kiugrott a szíve a bordái közül. Vadállatként rontott be az ajtón, de odabent csak néhány evőeszközt talált, s egy kényelmes heverőt. Minden tökéletesen emberinek látszott, de lakóra nem lelt.

És ekkor meghallotta az énekszót. Egy nő dalolt. A furcsa dallam hol felívelt a magasba, hol a mélybe zuhant. Nagyon más volt, mint bármely általa azelőtt hallott dallam, de egyáltalán nem volt taszító, ellenkezőleg, volt benne valami különös, bájos vonzerő. Úgy énekelt a nő, mintha szájából egyszerre csivitelnének a madarak, zümmögne a méh, és suttogna a szellő.

A férfi kifutott a házból, a hang irányába rohant. Egy patak partjára ért, nem messze tőle vízesés szórta szivárványos tajtékát a levegőbe.

S a patakparton ott állt a lány! Tökéletesen meztelenül, úgy látszik, éppen fürdött. Abban a pillanatban a férfi testét jóleső borzongás bizsergette meg, érezte, hogy most igazán ráillik az, hogy „felpezsdült a vére”. Egyetlen pillanatig sem habozott, odarohant, karjaiba kapta a lányt, s már vitte is, vitte, az úrhajóba akarta vinni, amit otthonának tekintett, de sajnos, a nő házánál tovább nem bírta cipelni a testet, ezért kénytelen volt lerakni a földre édes terhét.

A nő csöppet sem látszott haragvónak. Kedvesen mosolygott rá, és e mosolytól a férfi úgy érezte, immár egyáltalán nem közömbös a nővel szemben, mint a Földről való távozása előtt. Átölelte a lányt, és megcsókolta.

Az visszacsókolt. A férfi a ház felé akarta vezetni a nőt, de az nem hagyta, ehelyett kérdő arccal nézett rá, és valahová a távolba mutogatott. Mondott is valamit, de a férfi természetesen egyetlen szavát sem értette.

Hanem arra gondolt, biztos azt kérdi a nő, honnan jött. Ezért aztán kézen fogta új tarsát, párját, és elvezette az úrhajóhoz. Úgyis ide akarta hozni eleinte!

Kissé tartott tőle, hogy a szépség nem akar majd belépni, hiszen a nők a Földön is olyan közömbösen viselkedtek az űrhajókkal szemben! Ám kellemes meglepetés érte. Amint megpillantotta űrhajóját a gyönyörűség, még szélesebben mosolygott, még jobban megvidámodott, s már futott is az űrhajó felé, kézen fogva húzva maga után a férfit.

Beléptek, s a kalandor szerette volna végre megölelni új asszonyát. De az nem hagyta, egyre csak felfelé mutogatott a kezével. Erre aztán a férfi vállat vont, majd felszálltak. Ekkor már nem ellenkezett tovább a nő, s nászuk beteljesedett.

Ám kissé furcsán történt, mert éppen a legboldogítóbb pillanatban a férfi egyszerre csak úgy érezte, képtelen egyetlen mozdulatot is tenni. Tagjain furcsa gyöngeség vett erőt, s ráhanyatlott szerelmére. Valahogy egészen biztos volt benne, hogy meg fog halni, de csöppet sem bántódott emiatt. Sőt, soha még ilyen boldognak nem érezte magát.

A nő ugyanígy volt ezzel. Az ő bolygóján is majdnem ugyanaz történt, mint a Földön. Innen is elrepültek a férfiak. S ő, sok-sok társnőjével együtt csak várt és várt. Várt már több mint ezer esztendeje, s egyre csak azt érezte, hogy kell, hogy történjék vele valami nagyszerű, valami csodálatos! S amikor meglátta a feléje rohanó férfit, tudta, hogy vége a várakozásnak, mert sorsa végre beteljesedett.

S most, amikor testét elborította a kéjhullám, váratlanul szokatlanul elgyöngült. Ő is érezte, tudta, biztos volt benne, hogy meg fog halni. De ő sem bánta ezt.

● Mozdulatlanul feküdt egymáson a két emberi test. Órákon és napokon át. De nem indult bomlásnak. Mindazonáltal furcsa változások kezdtek végbemenni rajtuk.

Először a nemi szervek környékén történt meg a *változás*. Összenőtt a két test! Aztán ez az összenövés egyre terjedt. Az immár közös test is átalakult. Apránként elveszítette emberi formáját. A végtagok visszafejlődtek, visszahúzódtak a testbe, eltűnt a fej is, s létrejött egy csaknem tökéletes gömb. Egy „húsgömb”.

A húsgömb azután sokáig nem mozdult. De színe változni kezdett, előbb sötétlila lett, majd ezüstössé változott, és számos csáp búj ki belőle. Néhány szem is létrejött rajta. Nem kettő, hanem nyolc. E lény egyszerre tudott mindenfelé nézni.

S alig nyitotta fel a szemét, máris tudta, hogy ki ő. Tudta, hogy ő az Embrió.

Igen, ő az Embrió, akinek létrejötté szükségszerű volt. Ő jött létre a Férfi és a Nő egyesüléséből. A Férfi volt a hímvarsejt, a Nő a petesejt. Ő pedig az Embrió.

Rendelkezett mindkét alkotójának emlékeivel. Mindent tudott, amit korábban a férfi és a nő tudott, de ez a rengeteg információ igazából nem nagyon érdekelte. Voltaképpen csak egyetlen kicsiny tudásmorzsa kellett neki. Az, hogy miként lehet vezetni az űrhajót, s az, hogy milyen csillagrendszereken hajózott át korábban a férfi.

Odacaplatott a vezérlőműhöz, s elindította az űrhajót ahhoz a csillaghoz, amit a férfitől örökölt emlékei alapján a legrokonszenvesebbnek talált. Néhány perc múlva már ott is volt. Ekkor az Embrió bolygó körüli pályára irányította a hajót. Alaposan szemügyre vette a bolygót még egyszer.

A bolygó, úgy találta, megfelelő távolságra kering a csillagtól. A csillag is megfelelő típusú. A légkör metán, ammónia és széndioxid keveréke, jelentéktelen nemesgázszennyezéssel. Vízgőz is bőven van. Átlagos felszíni hőmérséklet hatvankét fok. Kissé meleg, de még elfogadható. Az Embrió örömteli izgatottságot érzett. Világosan tudta, mi a dolga.

Nemsokára meg fog halni. De ez nem számít, mert ez a feladata. Ez a halál nem más, mint továbbfejlődés. Voltaképpen a halhatatlanságot éri el ezzel. Ő most csak

egyetlenegy lény, de hamarosan milliónyi lény lesz belőle, sőt, milliárdnyi, és egyre fejlettebbek! Egy egész élő bolygó ősanija lesz ő, mindenki belőle születik! S később, amikor már elég fejlett lesz az itteni élet, a hímek, a spermiumok létrehozzák a fémtokokat, amiket űrhajóknak neveznek, s elindulnak másik bolygóélőlényt keresni, spóráként a világűr végtelenségébe, miközben a nőik, a petesejtek otthon maradnak. S amikor létrejön a megtermékenyítés, akkor a pár kivándorol, keres egy alkalmas bolygót, s az történik, ami most... elszórja rajta az élet csíráit!

Az Embrió, bár szája sem volt, lélekben elmosolyodott, s belevezette az űrhajót a bolygó légkörébe. De nem a szárazföldön szállt le, hanem a tengervízre ereszkedett. Ez ugyan, tudta, az űrhajó tönkremenetelét eredményezi, de ez igazán nem zavarta. Esze ágában sem volt elmenni többé innét.

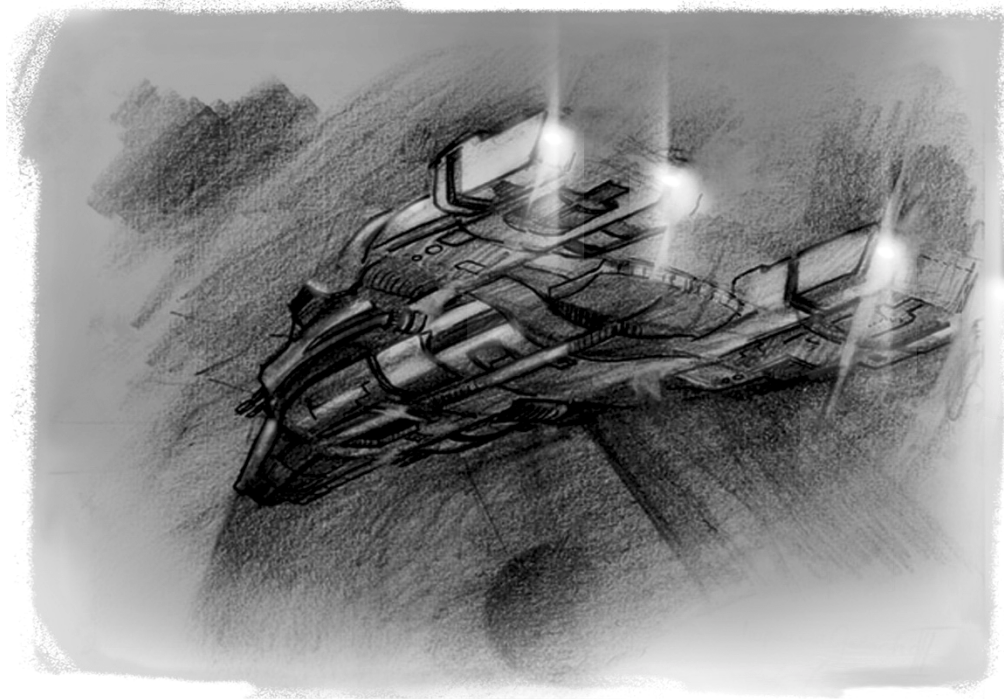
Mire az űrhajó vizet ért, ő már a zsilipkamrában volt. Kiugrott belőle, s lágyan lebegett a vizen, míg az űrhajó a mélybe merült.

Ekkor megindított testében egy folyamatot, amitől felfúvódott, nagyra, eredeti méretének sokszorosára, de ez csöppet sem volt kellemetlen, sőt, csodálatosan jó érzéssel töltötte el! Majd ezt gondolta:

„Most, most, igen, most! Most érkezik el az igazi Beteljesedés! Így száll az Élet bolygóról bolygóra!” – azzal egy nagy robbanással darabjaira hullott.

A szél, ami a tenger fölött fúj, sok száz kilométerre elvitte az Embrió picinyke sejtjeit.

A sejtek, amint tengervízbe értek, elkezdték munkájukat. Szaporodtak és sokasodtak...

● Négyezermillió évvel később a bolygó emberszerű lakóit ellenállhatatlan vágy kerítette hatalmába, hogy sok-sok űrhajót építsenek...